

Església Protestant de Barcelona-Centre
Carrer dels Tallers 26, 08001 – Barcelona

Comunicat: Cancel·lació de totes les activitats

Informem a tots els membres i simpatitzants de la nostra comunitat que, arran de la crisi sanitària que es viu al nostre territori i seguint les indicacions rebudes per part de la Comissió Permanent de la IEE, la FEREDÉ i la Generalitat de Catalunya, totes les nostres activitats queden cancel·lades.

Aquesta no és pas una decisió fàcil, però per responsabilitat cívica creiem que és necessari seguir totes les recomanacions que des del Govern ens estan donant.

Així doncs, amb totes les esglésies de la EEC, romandrem sense activitats comunitàries durant les properes dues setmanes; no celebrarem cap trobada, tampoc els cultes dominicals del 15 i 22 de març. Restarem a l'espera de l'evolució del virus i de noves instruccions que arribin des dels òrgans de salut pública.

Recomanem a totes i tots que seguïu amb cura i estigueu amatents a totes les recomanacions que arribin des del Govern i les autoritats sanitàries, sobretot si sou població de risc.

I us demanem que durant aquests dies tingueu present en les vostres pregàries aquesta situació i també a les persones per les que pot ser més perillós, tant població de risc com el personal sanitari que està més exposat.

Viviu sempre contents, pregueu continuament, doneu gràcies en tota ocasió. Això és el que Déu vol de vosaltres en Jesucrist. No sufoqueu l'Esperit ni menyspreu els dons de profecia. Examineu-ho tot i quedeu-vos amb el que és bo. Allunyeu-vos de tota mena de mal. Que el mateix Déu de la pau us santifiqui plenament i conservi del tot irrepreusibles el vostre esperit, la vostra ànima i el vostre cos per al dia de la vinguda de nostre Senyor Jesucrist. Déu, el qui us crida, és fidel, i ell mateix ho durà a terme (1 Tessalonicencs 5, 16-24).

EL BUTLLETÍ

Església Protestant de Barcelona - Centre

Nº 1710 del 15 de març de 2020

RALENTIZARNOS, UN RETO

Desde hace 9 meses vivo en Alemania, donde estudio Teología con una beca de la fundación alemana Gustav-Adolf-Werk que conseguí gracias a la inestimable ayuda de varias personas de nuestra Iglesia. Durante estos meses he aprendido mucho sobre Dios. Los estudios fortalecen mi fe, pues los nuevos retos espirituales e intelectuales dan fuerza a que surja el Espíritu en nuestras vidas. Hace unos meses, sin embargo, que vivo descontento respecto a algunos detalles de mi vida. ¿Si mi fe se ha fortalecido, por qué no encaja todo? A veces parece que creer en Dios no es suficiente. Hay problemas o dinámicas de nuestra vida que superan con creces nuestra pequeña e indeleble fe. Dejarme poner un ejemplo personal.

Hoy en día las comunicaciones se han establecido profundamente en nuestra sociedad. En apenas 20 años el mundo se ha convertido en una red de información constante e inmediata. Esos últimos 20 años son precisamente los que separan mi generación de las anteriores. Me es difícil poder entender que la gente antes se enviaba cartas o hacían conferencias. Yo crecí sabiendo que eso no valía la pena ni aprenderlo ni hacerlo porque tenía fecha de caducidad. Al igual que las pesetas, las viejas formas de comunicación son sólo un recuerdo de mi infancia. Pero esto no es así para otras generaciones anteriores y esto es muy importante, porque implica que cada generación se ha acercado a este nuevo mundo desde una perspectiva muy diferente. Para mis abuelos, las nuevas redes sociales son una bendición. Mi abuela es feliz al poderse comunicar con sus 6 hermanos emigrados. Para la generación de mis padres, la posibilidad de conjugar es más fácil: es la ventaja de poder haber vivido el mundo analógico y el digital. Para mi generación, el reto es aprender a gestionar algo que nadie nos ha enseñado cómo hacerlo.

No sé cómo podría expresar el miedo que puede llegar a gobernarnos al pensar que, si salimos, nos quedamos en el desierto. Quedarse fuera no es sólo no poder quedar con los colegas; también es perder el ritmo del tiempo. Es quedarse precario, antiguo, inservible. Mi generación gestiona las redes como una especie de curriculum vitae y esto es un trabajo diario gratuito que lleva a la extenuación personal y espiritual. El gran enemigo de nuestro tiempo es el descanso, la vida contemplativa, el aburrimiento. Vacaciones o dormir no son descanso como en los tiempos pasados, sino ralentización del ritmo. La sensación de desconexión es una quimera ya casi imposible de sentir en el día a día. El no-hacer-nada es visto como inútil e incluso criminalizado: *¿de verdad has tenido vacaciones y no has viajado?*

Y entonces me acuerdo de al principio del Evangelio, justo después de recibir el Espíritu en su bautismo, se fue al desierto a no hacer nada 40 días. Y me acuerdo de las tentaciones de volver y controlarlo todo, pero respondió con una actitud de oración y reflexión. Y por ello surgió un compromiso: un ministerio. Un ministerio que nos habló del amor y que culminó en una Pascua que salvó a toda la humanidad. No nos queremos desconectar del mundo: nos queremos conectar a Dios. Por ello traemos el Reino aquí y ahora para volver a reformular nuestras relaciones personales y sociales. Reformulemos pues, nuestras relaciones, de manera que nadie tenga miedo a quedar anticuado como persona o que abusen de nosotros los grandes poderes de las naciones con nuestras informaciones más personales.

Marc Hernández Cocaño

ANUNCIS I COMUNICACIONS

FAMÍLIA CRISTIANA

Preguem per tots aquells que estan malalts i les seves famílies, i per tot el personal sanitari que els atenen. Pels que no tenen on anar, qui cuidar-los. Que aquest butlletí ens faci sentir més a prop els uns dels altres ara que no podem compartir la nostra fe junts en un mateix espai físic.

LA CISTELLA SOLIDÀRIA

Les notícies que m'arriben del "Chiringuito" en aquests moments tan crítics, són preocupants. Hi ha menjadors socials que han tancat pel protocol del coronavirus, per tant, més gent truca a la porta d'ells. No deixem de pensar en ells ni de pregar per la situació que viuen. Preguem perquè aquest temps passi ràpid i puguem seguir compartint amb ells del que tenim.

LECTURES DEL LECCIONARI D'AVUI:

Salm 95

Èxode 17, 1-7

1 Tota la comunitat dels israelites va partir del desert de Sin, seguint les etapes indicades pel Senyor. Van acampar a Refidim, però no hi van trobar aigua per a beure. 2 Llavors el poble es posà a discutir amb Moisès i li deia:

--Dóna'ns aigua per a beure.

Moisès els va replicar:

--Per què discutiu amb mi? Per què poseu a prova el Senyor?

3 Però el poble tenia set i murmurava contra Moisès. Deia:

--Per què ens has tret d'Egipte? ¿Per fer-nos morir de set, amb els nostres fills i el nostre bestiar?

4 Moisès va clamar al Senyor:

--Què haig de fer per aquest poble? Acabaran apedregant-me.

5 El Senyor respongué a Moisès:

--Passa al davant del poble i fes-te acompanyar d'alguns ancians d'Israel; pren el bastó amb què donaves cops al Nil, i camina. 6 Jo estaré allí davant teu damunt la roca, a l'Horeb. Tu dóna un cop a la roca i en brollarà aigua perquè el poble pugui beure.

Moisès ho va fer així, en presència dels ancians d'Israel, 7 i donà a aquell lloc el nom de Massà i Meribà (que vol dir «prova» i «discussió»), perquè els israelites havien discutit i havien posat a prova el Senyor quan deien: «El Senyor, ¿és o no és amb nosaltres?»

Romans 5, 1-11

1 Ara, doncs, que som justos per la fe, estem en pau amb Déu gràcies a nostre Senyor Jesucrist. 2 Per ell, en virtut de la fe, tenim entrada en aquesta gràcia que ja posseïm en ferm, i per ell hem rebut l'honor d'esperar la glòria de Déu. 3 Més encara: fins i tot en les tribulacions trobem motiu de gloriar-nos, perquè sabem que la tribulació engendra paciència; 4 la paciència, virtut provada; la virtut provada, esperança. 5 I l'esperança no enganya, perquè Déu, donant-nos l'Esperit Sant, ha vessat el seu amor en els nostres cors. 6 Perquè, quan encara érem del tot febles, Crist, en el temps fixat per Déu, va morir pels qui érem dolents. 7 De fet, amb prou feines trobaríem algú que volgués morir per un home just; més ben dit, potser sí que algú estaria disposat a morir per un home bo. 8 Però Déu ha donat prova de l'amor que ens té, perquè Crist va morir per nosaltres quan encara érem pecadors. 9 Amb molta més raó, doncs, ara que som justos per la sang de Crist, serem salvats del càstig gràcies al mateix Crist. 10 Perquè, si quan encara érem enemics vam ser reconciliats amb Déu per la mort del seu Fill, molt més ara que ja estem reconciliats serem salvats gràcies a la seva vida. 11 Més encara: gràcies a nostre Senyor Jesucrist, que ara ens ha reconciliat, trobem motiu de gloriar-nos en Déu.

Joan 4, 5-42 (text de la predicació)

5 Arribà, doncs, en una població samaritana que es deia Sicar, no gaire lluny de la propietat que Jacob havia donat al seu fill Josep; 6 allà hi havia el pou de Jacob. Jesús, cansat de caminar, s'assegué allí a la vora del pou. Era cap al migdia. 7 Una dona de Samaria es presentà a pouar aigua. Jesús li diu:

--Dóna'm aigua.

8 Els seus deixebles se n'havien anat al poble a comprar menjar.

9 Però la dona samaritana preguntà a Jesús:

--Com és que tu, que ets jueu, em demanes aigua a mi, que sóc samaritana? Cal recordar que els jueus no es fan amb els samaritans.

10 Jesús li respongué:

--Si sabessis quin és el do de Déu i qui és el qui et diu: "Dóna'm aigua", ets tu qui li n'hauries demanada, i ell t'hauria donat aigua viva. 11 La dona li diu:

--Senyor, no tens res per a pouar i aquest pou és fondo. D'on la trauràs, l'aigua viva? 12 El nostre pare Jacob ens va donar aquest pou, i en bevia tant ell com els seus fills i el seu bestiar. ¿Que potser ets més gran que no pas ell?

13 Jesús li respongué:

--Tots els qui beuen aigua d'aquesta tornen a tenir set. 14 Però el qui begui de l'aigua que jo li donaré, mai més no tindrà set: l'aigua que jo li donaré es convertirà dintre d'ell en una font d'on brollarà vida eterna.

15 Li diu la dona:

--Senyor, dóna'm aigua d'aquesta! Així no tindrè més set ni hauré de venir aquí a pouar.

16 Ell li diu:

--Vés a cridar el teu marit i torna.

17 La dona li contesta:

--No en tinc, de marit.

Li diu Jesús:

--Fas bé de dir que no en tens. 18 N'has tingut cinc, i l'home que ara tens no és el teu marit. En això has dit la veritat.

19 La dona li respon:

--Senyor, veig que ets un profeta. 20 Els nostres pares van adorar Déu en aquesta muntanya, però vosaltres dieu que el lloc on cal adorar-lo és Jerusalem.

21 Jesús li diu:

--Creu-me, dona, arriba l'hora que el lloc on adorareu el Pare no serà ni aquesta muntanya ni Jerusalem. 22 Vosaltres adoreu allò que no coneixeu. Nosaltres sí que adorem allò que coneixem, perquè la salvació ve dels jueus. 23 Però arriba l'hora, més ben dit, és ara, que els autèntics adoradors adoraran el Pare en Esperit i en veritat. Aquests són els adoradors que vol el Pare. 24 Déu és esperit. Per això els qui l'adoren han de fer-ho en Esperit i en veritat.

25 Li diu la dona:

--Sé que ha de venir el Messies, és a dir, l'Ungit. Quan ell vingui, ens ho explicarà tot.

26 Jesús li respon:

--Sóc jo, el qui et parla.

27 En aquell moment arribaren els deixebles. S'estranyaren que parlés amb una dona, però cap d'ells no gosà preguntar-li què volia o per què parlava amb ella. 28 Llavors la dona deixà la gerra i se'n va anar al poble a dir a la gent:

29 --Veniu a veure un home que m'ha dit tot el que he fet. No deu ser el Messies?

30 La gent va sortir del poble i l'anà a trobar.

31 Mentrestant, els deixebles el pregaven:

--Rabí, menja.

32 Però ell els contestà:

--Jo, per menjar, tinc un aliment que vosaltres no coneixeu.

33 Els deixebles es preguntaven entre ells:

--És que algú li ha portat menjar?

34 Jesús els diu:

--El meu aliment és fer la voluntat del qui m'ha enviat i dur a terme la seva obra. 35 ¿No teniu costum de dir: "Quatre mesos més i ja serem a la sega"? Doncs bé, jo us dic: alceu els ulls i mireu els camps; ja són rossos, a punt de segar! 36 El segador ja cobra el jornal i recull el gra per a la vida eterna; així s'alegren plegats el sembrador i el segador. 37 En aquest cas té raó la dita: "Un és el qui sembra i un altre el qui sega." 38 Jo us he enviat a segar on vosaltres no hàveu treballat. Altres van treballar-hi, i vosaltres us heu beneficiat del seu treball.

39 Molts dels samaritans d'aquell poble van creure en ell per la paraula de la dona, que assegurava: «M'ha dit tot el que he fet.» 40 Per això, quan els samaritans anaren a trobar-lo, li pregaven que es quedés amb ells. I s'hi va quedar dos dies. 41 Per la paraula d'ell mateix encara molts més van creure, 42 i deien a la dona:

--Ara ja no creiem pel que tu dius. Nosaltres mateixos l'hem sentit i sabem que aquest és realment el salvador del món.